

[Tinning]

Det, jeg vil vide, er bare, om ministeren finder, at kommunerne har tilstrækkelig vejledning. Hvis ministeren finder det, så har vi fået absolut klarhed, der kun kan forstås på den måde, at våset opretholdes, at de aldeles uholdbare tilstande skal opretholdes, at det må kommunerne selv finde ud af, for regeringen har ikke tænkt sig at foretage sig mere. Det er selvfølgelig vigtigt at vide, om ministeren for kulturelle anliggender finder, at vi må fastholde våset, for så må vi andre jo forsøge at reagere på det.

Det var en smule opløftende, at der faktisk kun var 3 ordførere, der i dag kastede sig ud i et voldsomt angreb mod den vindmølle, hvorpå der står, at VS hader konkurrence. Jeg synes, det var opløftende og positivt, for sidst vi havde en idrætsdebat, var der i hvert fald 4, muligvis 5. Det var faktisk alene hr. Flemming Jensen, alene hr. Poulsgaard, alene hr. Kruse Rasmussen, der endnu en gang vadede deruda'.

Det kan godt være, at der er nogle, der lever et liv, der et hundrede procent består af konkurrence. Det er sgu synd – undskyld, det er synd, det er en trist måde at leve på, og det er en måde at ødelægge sit liv på, som man selvfølgelig må selv om om man vil vælge, men trist er det. Noget andet er: er konkurrence bare noget bras? Overhovedet ikke. Jeg har sjældent spillet så uinteressant en badmintonkamp, som da jeg spillede med én, som absolut insisterede på, at det ikke drejede sig om at få points. Det er simpelt hen for sygt.

Det, det handler om, må da selvfølgelig være at vinde og være den bedste og at konkurrere i disse sammenhænge, bestemt. Der er bare nogle, der tror, at også når man bedriver børnepolitik, også når man bedriver arbejdsmarkedspolitik, og også når man bedriver uddannelsespolitik, så handler det om at konkurrere. Vi ved præcis, som fru Ingerlise Koefoed så rigtigt beskrev det, hvad konkurrence består i, og hvad resultatet af konkurrencen er. Det er som regel en vinder og en taber, og vi ved også, hvad der kan få sådan en som hr. Kruse Rasmussen til at prise konkurrencen i nærmest religiøse toner: selvfølgelig præcis det, at hr. Kruse Rasmussen lukker øjnene for og i øvrigt er aldeles ligeglad med, hvad der sker med taberne. Det interesserer ikke et så konsekvent højredrejet parti som centrum-demokraterne. Det

føler sig i øvrigt ganske udmærket hjemme i det regeringssamarbejde, som foregår.

Der var alligevel nogle ordførere, der valgte at tale om eliteidrætten og støtten til den. Hr. Bjørn Elmquist og hr. Poulsgaard sagde, at det gik jo helt fint, og heri må ligge, at også Team Danmark fungerer helt fint. Det er jo en af de organisationer, som forsøger at gøre noget for eliteidrætten. Vi har fået et brev i dag – nogle af os i hvert fald – hvor Team Danmark i en pressemeddelelse kan kundgøre, at man har kigget på nogle ansøgninger og har foretaget en indgruppering af B-kandidaterne. B-kandidaterne er dem i den såkaldte europæiske elite. Det er altså dem, som ikke er gode nok til at være A-kandidater, som er verdenseliten. Vi får bl.a. at vide, at den gode Henrik Høgh fra Dansk Vægtløftnings-Forbund nu er blevet B-kandidat. Det er et illustrativt eksempel, for Team Danmark er en støtteform, som går ud på, at jo bedre resultater du præsterer her og nu, jo flere penge får du.

Jeg vil godt understrege, at når vi vender os imod en styring af idrætten med erhvervslivets midler, så er det ikke, fordi, som jeg har sagt, erhvervslivet er en flok banditter. Det er og bliver en flok pæne mennesker. Nej, når vi vender os imod det, så er det, fordi det betyder, at eliteidrætten og modtagerne af denne støtte i øvrigt bliver pisket til at præstere resultater på kort sigt. Det er den præcise effekt af erhvervslivsstøtte. Det er klart, at enhver fornuftigt tænkende forretningsmand siger: »Jeg give dig nogle kroner, mig have reklame«. Det er princippet, helt enkelt, sådan må det selvfølgelig fungere i dette system. Det er oplagt, at vist skal vedkommende da have noget for det, de er jo ikke blåøjede naivister. Ifald de er, taber de i hvert fald i den kapitalistiske konkurrence, for det, det drejer sig om for dem, er selvfølgelig, at de skal have noget for kronerne.

Det, vi har noget imod, er, at det faktisk presser udøverne ud i en form for idrætsudøvelse og en form for sportsudøvelse, hvor det er opnåelsen af resultater på kort sigt, der tæller, og hvor det medfører, alt andet lige, en øget brutalisering af idrætten rundt omkring. Ikke fordi folk bliver mere brutale af, at erhvervslivet blander sig, men selvfølgelig fordi det bliver lidt vigtigere af, om et mål bare er ærgerligt, eller om det koster dig flere tusinde kroner, plus at din bestyrelse bliver